



M-AM FORMAT ÎN ACEȘTI ANI

Sînt un actor al acestor 20 de ani, în tot înțelesul cuvîntului.

Începutul meu e semnificativ: la Teatrul Poporului.

Am deci 20 de ani de teatru, cei mai mulți petrecuți pe scîndurile unor scene din provincie: Brăila, Baia Mare...

Am jucat un număr însemnat de roluri, de la *Dezertorul și Năpasta* la *Bădăranii*, *Mielul turbat*, *Baia*, *Aristocrații*, *Tache*, *Ianke și Cadîr* și piesele lui Brecht...

N-am avut parte, datorită unei copilării și unei tinereți amare, să studiez la Institutul de Teatru. Aceasta a însemnat pentru mine o sumă de eforturi uriașe, strădăniile continue. Din fericire, întotdeauna în teatrele în care am jucat, am găsit mediul ambiant cel mai propice unei eferescente culturale. Alături de regizori ca Horea Popescu, Lucian Giurchescu, Mihai Dimiu, lupta pentru autodepășire a devenit firească, limpede.

Am avut de luptat cu... succesul, cu hazul pe care-l stîrneam pe scenă, cu trucul vulgar și efectul ieftin. Era vorba deci de elevare, de cizelare, de însușirea măiestriei. Am avut condițiile prielnice. Actor nou înseamnă om de cultură. A-l înțelege pe Brecht înseamnă o muncă migăloasă și tenace, o „călătorie” culturală vastă. A găsi linia unui rol înseamnă studiu. M-au ajutat înfloritorul nostru peisaj teatral-artistic, omogenitatea colectivului, simțul de răspundere și „munca la cea mai înaltă tensiune”.

Am jucat roluri și mari și mici. Și pe Ui, și un rolișor în *Motanul încălțat*, și pe Akim din drama lui Tolstoi, și cîteva replici în *Măria sa*

bărbatul, și profesorul din *Antigona și ceilalți*, și pe „microbistul” din *N-avem centru înaintaș...* Am jucat preocupat de identitatea personajelor diverse, variate în unitatea lor, nu atît prin „aplice” de machiaj, ci prin „aplicele” unor stări temperamentale tot mai diverse.

Unul din rolurile pe care le-am abordat cu mare emoție a fost Arturo Ui. Sondajele istorice, politice, studiul marxism-leninismului s-au dovedit tot atîtea imperioase cerințe. Am înfruntat rolul, și dacă am realizat ceva în compunerea lui, succesul se datorește în primul rînd faptului că asupra mea stătea aplecată veghea celor 20 de ani de teatru nou.

Intru în teatru cu emoție, ca la un examen. Urc pe scenă cu sufletul la gură, ca acum 20 de ani, cînd jucam ca artist amator pe la cămine culturale, în regia unui mecanic de șalupă. Cînd rîde publicul, vreau să-i fie limpede de ce rîde. Vreau să-l urască, odată cu mine, pe Ui-Hitler și să-și strîngă pumnii pentru ca trecutul să nu se mai întoarcă. Aceasta e profesiunea mea — să fac oamenii să iubească sau să urască. Sînt actor al teatrului nou. Și acum, cînd joc un rol principal într-o nouă piesă de Dorel Dorian, mă străduiesc să fiu pe scenă o „voce” a contemporaneității. Cel de-al 20-lea an m-a cînstit cu titlul de artist emerit. E titlul care se leagă de începutul, dar și mai mult de viitorul teatrului românesc, pe care vreau să-l cînstesc, cu toate puterile mele, ca soldat sau ca... general, în distribuțiile viitoarelor spectacole.

S. Mihăilescu-Brăila
artist emerit